



๒๔

สหายของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี



ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ
กาฬกรรณ ซึ่งเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก มีบุญ
ระดับที่ได้เป็นเพื่อนเล่นเศรษฐีทีเดียว แล้วก็ไปเรียนร่วม
เรียนที่สำนักเดียวกัน เป็นเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

โตขึ้นต่างก็ทำธุรกิจของตนเอง แต่คนหนึ่งประสบ
ความสำเร็จเป็นมหาเศรษฐี อีกคนหนึ่งเป็นยาจก ล้ม
ละลายกันไปเลย ตามกำลังบุญ เมื่อล้มละลาย ไม่ประสบ
ความสำเร็จ ไปนาน ๆ ก็นึกถึงเพื่อนเก่า คือ ท่านอนาถ

บิณฑิกเศรษฐี เพื่อขอความช่วยเหลือ เพื่อนก็แสนดีทีเดียว
เห็นเพื่อนเก่ามาก็ต้อนรับอย่างดี พร้อมกับให้กำลังใจไม่
ใช่ทำเป็นมองไม่เห็น ไม่ใช่ทำเป็นไม่รู้รัก รวยแล้วทำเป็น
ลืมไป แถมมอบเงินให้นายกาฬกรรณจำนวนหนึ่งเพื่อให้
เอาไปตั้งตัว

ให้ในระดับที่ว่าเอาเงินนี้ไปลงทุนได้ เอาไปตั้ง
หลักใหม่ได้ เธอเป็นคนมีบุญ มีปัญญา ความรู้ดี ความ
สามารถดี มีบุญเก่ามาแล้วรวยแน่ นายกาฬกรรณ



แม้ว่าจะทำมาค้าขาย ก็ไม่ประสบความสำเร็จ แต่จิต
สำนักเป็นคนที่จิตใจดีงามทีเดียว ในช่วงที่ล้มละลาย
เพราะว่าขาดการสั่งสมมหาทานบารมี ก็ไม่มีบุญที่จะมา
ดึงดูดทรัพย์ และอุ้มชูรักษาทรัพย์เอาไว้ มันก็ละลายไป
อยู่กับคนอื่นที่เขาบุญมาก ท่านมีจิตสำนักในพระคุณของ
ท่านเศรษฐี ก็เมื่อมาที่บ้านท่านเศรษฐีก็ช่วยเหลือ
การทำงานทุกอย่างเลย

แต่เมื่อนายกาฬกรณิมาหาท่านอนาถบิณฑิก



เศรษฐี พวกคนในเรือนต่างฝันใจที่จะพูดกับเขาว่า เชิญ
นั่งก่อนคุณกาฬกรณิ เชิญรับประทานอาหารเถิดคุณ
กาฬกรณิ เชิญอาบน้ำเถิดคุณกาฬกรณิ เป็นต้น คือ
รู้สึกลำบากใจทีเดียว เพราะว่าทำไมไม่ไปเปลี่ยนชื่อ ชื่อ
อื่นมีตั้งเยอะแยะอะไรอย่างนั้น เพราะชื่อนี้ถือว่าเป็น
อัปมงคล

อยู่มาวันหนึ่ง คนในเรือนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
หารือกันเลยบอก อย่างนี้ไม่ไหว ขอร้องท่านอนาถ



บิณฑิกเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐี ที่มาวันนี้ ขออย่างเดียว
แค่นั้นเอง ท่านอย่าได้ไปต้อนรับนายกาฬกรรณิเลย
เพราะพวกเราต้องฝังใจเรียกชื่อเขาเหลือเกิน กลัวเป็น
อัมพมคฺลที่ปากด้วย” กลัวกันขนาดนั้นทีเดียว

เหตุผลที่บิรवारให้กับท่านอนาถบิณฑิก
เศรษฐีว่า ท่านเศรษฐีแม้แต่ยักษ์ก็ต้องหนีเลย เพราะ
ได้ยินชื่ออันเป็นอัมพมคฺลนี้ ยักษ์ยังหนี นายกาฬกรรณิ
คนนี้ไม่สามารถเทียบกับท่านได้เลย เพราะเขาเป็นคน



ตกยากแล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรต่อท่าน อย่าไปต้อนรับเขา
เลย

แต่ว่าท่านเศรษฐีไม่ใช่อย่างนั้น ท่านกล่าวเตือน
สติและก็ให้ความรู้ที่ถูกต้องว่า ชื่อ เป็นเพียงคำใช้เรียกขาน
เท่านั้น พวกเธออย่าไปใส่ใจเลย บัณฑิตไม่ได้ยึดถือชื่อ
เป็นเรื่องสำคัญ คนเราไม่ควรจะยึดเสียงที่ได้ยินว่า เป็น
มงคล คนชื่อมียากจนก็เหลือหลาย และเราก็ไม่สามารถ
ทอดทิ้งเพื่อนที่เคยเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็กเพียงเพราะว่า





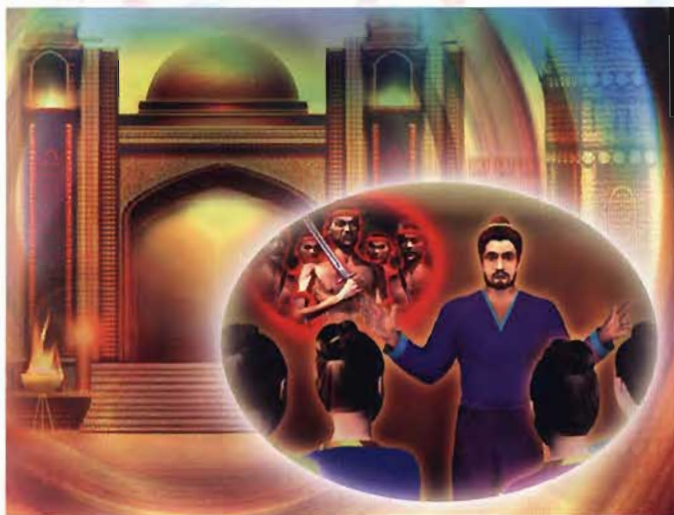
เขามีชื่อกาพกรณีนั่น

ต่อมาวันหนึ่งท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีต้อง
เดินทางไปต่างเมือง จึงมอบหมายให้นายกาพกรณีสช่วย
ดูแลบ้านให้ พอพวกโจรทราบข่าวว่า ท่านเศรษฐีไปแล้ว
จึงคิดจะไปปล้นบ้านท่านเศรษฐีเลย

บังเอิญนายกาพกรณีสได้ทราบข่าวว่า โจรจะมา
ปล้นบ้านท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีในคืนนี้ บรืวารท่าน



เศรษฐียังไม่รู้เลย จึงมานั่งเฝ้ายามตลอดคืนเอาชีวิตเป็น
เดิมพันเลย เราจะได้เห็นอุปนิสัยนายกาพกรณีส เมื่อพวก
โจรได้ตระเตรียมอาวุธครบมือแล้ว จึงพากันไปล้อมบ้าน
ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เตรียมที่จะเข้าไปปล้น
นายกาพกรณีสรู้ว่าพวกโจรมาล้อมบ้านหลังนี้ไว้แล้ว
จึงรีบจุดไฟให้สว่าง แล้วไปปลุกเหล่าบรืวารของท่าน
เศรษฐีให้ลุกตื่นขึ้นมาทั้งหมด



บรืวารท่านเศรษฐี ถูกนายกาฬกรรณิปลุกให้ตื่น แล้วรีบสั่งบรืวารว่า “เจ้าจงเป่าสังข์ เจ้าจงตักทองเพื่อทำให้เหมือนมิมหฺรสปใหญ่และคนจำนวนมากที่บ้านนี้” เมื่อพวกโจรได้ยินเสียงเหล่านั้นต่างก็ตกใจกลัว บ้างก็ทิ้งอาวุธและกัรบหนีไปเลย วันรุ่งขึ้นพอชาวบ้าน และหมุ่ญาติของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมาเห็นอาวุธที่พวกโจรทิ้งไว้ ก็รู้ว่า เมื่อคืนนี้มีโจรจะมาปล้นบ้านท่านเศรษฐีจริง ๆ นั้นแหละ อย่างที่นายกาฬกรรณิได้บอกเอาไว้



ทุกคนก็พากันสลดใจไปตาม ๆ กัน แล้วก็พูดว่า ถ้าไม่มีนายกาฬกรรณิช่วยดูแลเรือนให้ ปานนี้พวกโจรก็คงจะเข้ามาปล้นบ้านท่านเศรษฐีไปแล้วแน่เลย ถ้ามีเพียงลำพังพวกเราอยู่ปานนี้ก็โดนปล้น โดนฆ่าไปแล้ว เพราะพวกเราได้อาศัยนายกาฬกรรณิ ผู้เป็นมิตรแท้ของท่านเศรษฐีผู้นี้ จึงทำให้รอดพ้นจากการปล้นของพวกโจรมาได้ ความปลอดภัยจึงมีแก่ทรัพย์สิน และชีวิตของพวกเรา ทุกคนต่างก็พากันแซ่ซ้องสรรเสริญคุณของนายกาฬ





กรรม

เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกลับมาถึงเรือนของตน ก็ได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด ท่านเศรษฐีจึงพูดกับหมุ่ญาติและเหล่าบริวารว่า “เห็นไหมล่ะ ที่พวกเธอเคยบอกให้เราไล่นายกาฬกรณีสหายของเราออกไป ถ้าเราчинทำตามคำขอร้องของเธอ ป่านนี้ทรัพย์สมบัติของเราก็คงจะหมดสิ้นไปแล้ว เพราะฉะนั้นชื่อนั้นไม่สำคัญเลย แต่ใจที่คิดเกื้อกูลซึ่งกันและกันต่างหาก เป็นสิ่งที่สำคัญกว่า

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงให้ทรัพย์แก่นายกาฬกรณีสหายเพิ่มขึ้นอีก

ท่านเศรษฐีคิดต่อไปอีกว่า เราสมควรที่จะนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วท่านก็รีบเดินทางไปสู่วัดพระเชตวัน ได้ไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ได้กราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระพุทธรองค์ทรงทราบ พระพุทธรองค์ก็ตรัสว่า ท่านเศรษฐีเหตุการณ์เช่นนี้ไม่ใช่เกิดขึ้นแต่เพียงบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนบุคคลที่



ชื่อว่า กาฬกรณิ ก็ได้รับรักษาทรัพย์สมบัติในเรือนของมิตร
ไว้เช่นกัน คือ ชื่อเดียวกัน ก็ได้ทำคล้าย ๆ นายกาฬ
กรณิคนปัจจุบันนี้

ท่านเศรษฐีจึงได้ทูลอาราธนา ให้พระพุทธรองค์
ตรัสเล่าให้ฟัง พระบรมศาสดาจึงทรงนำเรื่องในอดีตกาล
มาตรัสเล่าดังนี้

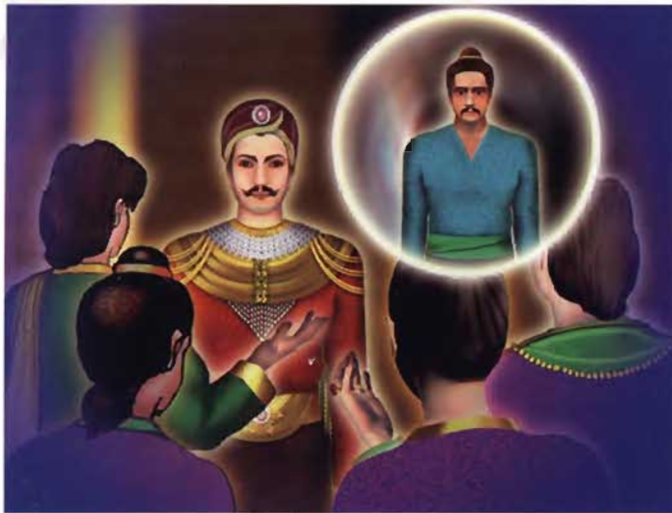
ในอดีตกาลพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติ



อยู่ในกรุงพาราณสี ได้มีมหาเศรษฐีท่านหนึ่งอาศัยอยู่ใน
เมืองนี้ ท่านเศรษฐีผู้นี้มีสหายอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่า กาฬ
กรณิ นายกาฬกรณิเป็นคนล้มละลาย แล้วก็กำลังตก
ทุกข์ได้ยาก ท่านเศรษฐีจึงได้ให้อุปการะช่วยเหลือนาย
กาฬกรณิ

นายกาฬกรณิจึงได้ช่วยเหลือการงานต่าง ๆ ของ
ท่านเศรษฐี เป็นการตอบแทนพระคุณ แต่พวกหมูญาติ





และเหล่าบริวารที่อยู่ในเรือน ไม่ปรารถนาให้ท่านเศรษฐี
คบค้ากับนายกาฬกรรณีน

เราจะเห็นได้ว่า ชีวิตในสังสารวัฏ ไม่มีอะไรใหม่
มันก็จะมีเรื่องที่ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ที่เกิดขึ้นแก่เราบ้าง เกิดขึ้น
แก่คนอื่นบ้าง มันก็คล้าย ๆ กันอย่างนี้แหละ

เพราะฉะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนเป็นบรม
โพธิสัตว์จึงเบือนหน้าชีวิตในสังสารวัฏ เดียวก็ขึ้น เดียวก็
ลง ขึ้นอยู่กับว่า ความประมาทหรือไม่ประมาทในการ

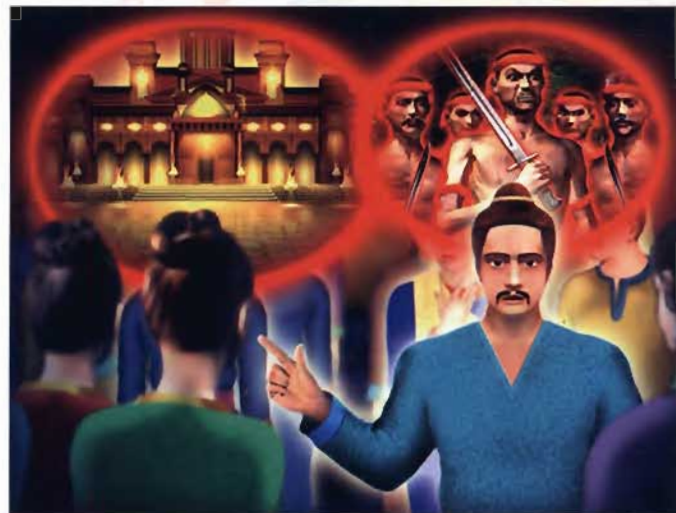
ดำเนินชีวิต ถ้าประมาทเมื่อไรก็ตกต่ำ ไม่ประมาทก็สูงส่ง
ขึ้น ๆ ลง ๆ กันอยู่อย่างนี้แหละ วนกันไปเวียนกันมาอยู่
อย่างนี้

บริวารจึงได้พูดกับท่านเศรษฐีว่า “ท่านเศรษฐีอย่า
ไปคบนายกาฬกรรณีนเลย เพราะชื่อของเขาไม่เป็นมงคล
เลย

ท่านเศรษฐีก็ไม่สนใจคำพูดของคนเหล่านั้น ยังคง
ให้การดูแลและช่วยเหลือนายกาฬกรรณีนต่อไป



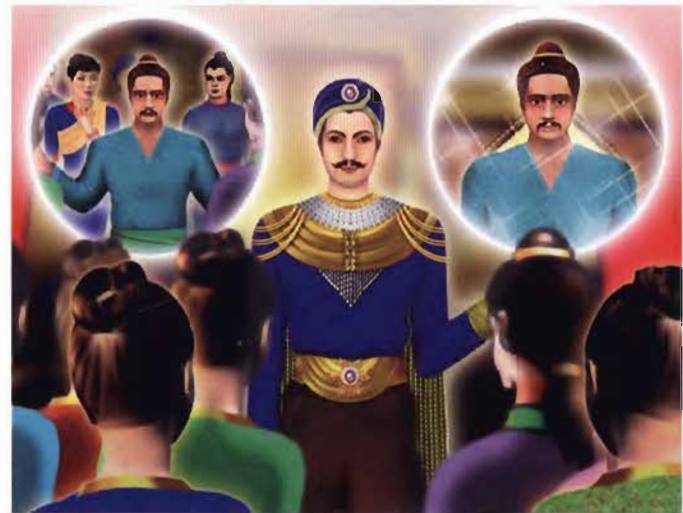
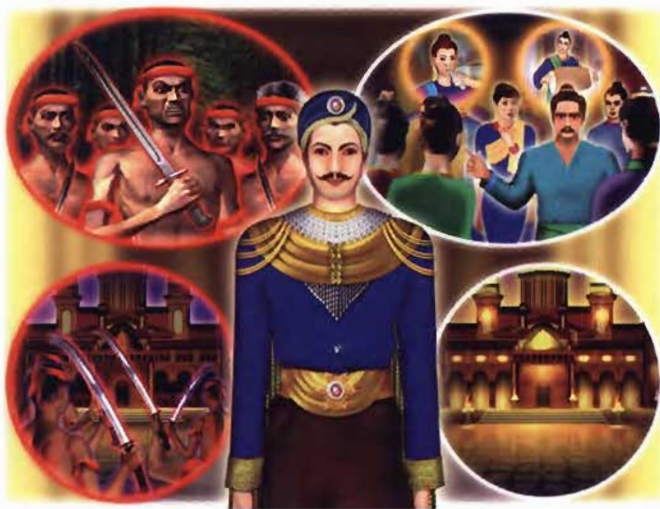
อยู่มาวันหนึ่งท่านเศรษฐีต้องเดินทางไปต่างเมือง จึงฝากเรือนไว้กับนายกาพกรณิ ให้มาดูแลแทน เหมือนกันเลย แต่เกิดขึ้นกับอีกคนหนึ่ง พอพวกโจรรู้ว่า ท่านเศรษฐีไปต่างเมืองก็เตรียมมาปล้นบ้านท่านเศรษฐีในคืนนั้นเอง ด้วยความเป็นห่วงทรัพย์ของเพื่อนว่า จะถูกขโมย นายกาพกรณิจึงได้อยู่เฝ้าเรือนของท่านเศรษฐีตลอดทั้งคืน ไม่ยอมหลับยอมนอนเลย พวกโจรก็ได้มาล้อมบ้านของท่านเศรษฐีเพื่อเตรียมจะเข้าปล้น



นายกาพกรณิพอรู้ว่า โจรจะมาปล้น จึงรีบทำบ้านให้สว่างไสวด้วยแสงไฟแล้วรีบไปปลุกบริวารของท่านเศรษฐีให้ตื่นขึ้น แล้วสั่งให้ทุกคนช่วยกันติดสติเป่า ให้ทำเสียงดัง เสมือนมีงานมหรสพเกิดขึ้น

เมื่อพวกโจรได้ยินเสียงเหล่านั้นต่างก็ตกใจและก็คิดกันว่า เอ๊ะ ทำไมอยู่ ๆ จึงมีงานมหรสพเกิดขึ้นในเรือนหลังนี้อย่างฉับพลันเลย จึงพากันรีบวิ่งหนีไปโดย





เร็ว บางพวกก็ได้ล้มอาวุธไว้ที่นั่นนั่นเอง

เมื่อท่านเศรษฐีกลับมาจากต่างเมืองแล้ว ได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด ท่านเศรษฐีจึงกล่าวสรรเสริญคุณของนายกาฬกรรณิ ต่อหน้าหมู่ญาติและเหล่าบริวารของตน แล้วท่านยังได้กล่าวแก่นายกาฬกรรณิอีกว่า สหายเอ๋ย เราจะไม่ทิ้งเพื่อนผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุขเช่นนายไป ตั้งแต่นั้นมา คนในเรือนของท่านเศรษฐีก็ไม่มีใครรังเกียจนายกาฬกรรณิอีกเลย

เพราะฉะนั้น บางทีเรามีชื่ออย่างนี้ เราไปคิดเองบ้าง หรือคนอื่นเขามาช่วยเราคิดบ้าง เราจะเปลี่ยนชื่อ ก็ไม่ต้องเปลี่ยน แต่ให้เปลี่ยนพฤติกรรมเถอะ ทำพฤติกรรมใหม่ ชี้แจงจรรยาธรรมะให้ลูกขึ้นมานั่งธรรมะ ต้มเหล้าก็เลิกต้ม สูบบุหรี่เลิกสูบ แต่ชื่อเราคงเดิม อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

เมื่อจบพระธรรมเทศนา พระพุทธองค์ทรงประชุมชาดกว่า นายกาฬกรรณิผู้เป็นสหายของท่านเศรษฐีในครั้ง



นั่น ได้มาเป็นพระอานนทในบัดนี้ ส่วนท่านเศรษฐีในครั้ง
นั้น ได้มาเป็น เรตถาคต นั่นเอง

เพราะฉะนั้น ชื่อ อย่าไปกังวล อย่าไปสนใจ ให้
สนใจพฤติกรรมกระทำของเราซึ่งมันมีผลเป็นวิบาก
การทำความดีหรือทำไม่ดีต่างหาก จึงจะมีผล เวลาไปเจอ
พญายมราชก็ดี เขาไม่ได้ถามความหมายของชื่อ ถามชื่อ

เพื่อให้รู้ เขาถามเรื่องบุญเรื่องบาป ไม่ใช่ว่าเจ้าชื่อนี้ใช่
ไหม ใช่ ไม่ใช่ ไม่ดี เป็นอุปมงคลไปเปลี่ยน สงกลับไป
เกิดใหม่ ไม่ใช่ชื่อนั้น

